

Kız ve Valabi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Valabi

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, yeşil kanvas sırt çantası her adımda zıplayarak valabi barınağına giden patıkada seke seke yürüdü. Sarı tişörtünün tam önünde bir valabi baskısı vardı ve kıvırcık siyah saç topuzları güneşli gökyüzünün altında sallanıyordu. Gerçek valabileri ilk kez görmek için sabırsızlanıyordu. 'Umarım beni severler,' diye fısıldadı kendi kendine.

Kapıda, Bay Aldi geniş kenarlı şapkasını hafifçe kaldırıp kırıř kırıř bir gülümsemeyle gülümsedi. Üzerinde yeřil barınak logosu olan haki bir korucu gömleęi vardı ve kemerinde bez bir yem torbası taşıyordu. 'Hoř geldin, Maya!' dedi. 'Valabiler seninle tanışmayı bekliyor.' Maya'nın koyu kahverengi gözleri heyecanla kocaman açıldı ve içeri adım attı.

Bay Aldi, Maya'yı kıvılcık boyunlu bir valabinin sessizce otlanıp durduğu çimenlik bir açıklığa götürdü. Yumuşak gri-kahverengi tüylerinin ensesi kızıldı ve minik bir yavru kesesinden dışarı bakıyordu. 'Bu Rosie,' dedi Bay Aldi, 've bebeği de Pip.' Maya çömelip fısıldadı: 'Merhaba, Rosie. Merhaba, küçük Pip.' Rosie'nin pembe burnu seğirdi ve yumuşacık koyu gözleri Maya'ya sevgiyle baktı.

Rosie daha yakına zıpladı; uzun kuyruğu hareket ederken dengesini sağlıyordu. Pip tüylü kafasını kesesinden çıkardı, kocaman kulakları dönüp duruyordu. 'Valabiler kuyruklarını beşinci bacak gibi kullanır,' diye açıkladı Bay Aldi. 'Ve tehlikeyi ailelerine haber vermek için yere vururlar.' Maya yakından izleyerek başını salladı. 'Yani birbirleriyle konuşuyorlar,' dedi. 'Tıpkı bizim gibi!'

Pip kesesinden kıpırdayarak çıktı ve sallanan bacakları üzerinde durdu, kısa kuyruğu seğiriyordu. Çimenleri kokladı, sonra doğruca Maya'nın kırmızı spor ayakkabılarına zıpladı. Maya hiç kıpırdamadan durdu ve Pip yanındaki bir çimen yaprağını kemirdi. 'Ne kadar küçük,' diye fısıldadı Maya. 'Ve kulakları kafasından daha büyük!' Bay Aldi kıkırdadı. 'Daha dümdüz zıplamayı öğreniyor.'

Rosie, Maya'ya valabilerin nasıl yemek yediğini gösterdi. Taze çimenleri ve yaprakları kemirdi, sonra patilerini yalayarak temizledi. 'Sabah ve akşam otlanırlar,' dedi Bay Aldi. 'Arada bir gölgede dinlenirler.' Maya yeşil sırt çantasından küçük bir defter çıkarıp Rosie'nin çiğneyişinin hızlı bir taslağını çizdi. 'Her şeyi hatırlamak istiyorum,' dedi.

Sonra Bay Aldi, Maya'ya sakız ağacının altındaki dinlenme yerini gösterdi. Rosie yattı, Pip karnına kıvrıldı, minik burnu çenesinin altına sokulmuştu. 'Valabi anneleri yavrularını temizler ve onları hep yanında tutar,' dedi Bay Aldi yumuşak bir sesle. 'Aileler bir arada kalır ve birbirlerini kollar.' Maya kendi ailesini düşünüp gülümsedi. 'Birbirlerini seviyorlar,' dedi.

Pip uykusu gelince Rosie'nin kesesine geri döndü, sadece kocaman kulakları ve parlak gözleri görünene kadar kıpırdandı. Rosie onun kafasını nazıkçe yaladı. 'Büyüyüp güçlenene kadar orada kalacak,' dedi Bay Aldi. 'Kese, annesiyle birlikte hareket eden rahat bir uyku tulumu gibidir.' Maya kıkırdadı. 'Bacaklı bir uyku tulumu!' dedi.

Maya sessizce oturup valabi ailesini uzun süre izledi. Rosie'nin Pip'e burnunu sürttüğünü ve çalılardan garip bir ses geldiğinde kuyruğuyla hafifçe yere vurduğunu gördü. 'Birbirlerini koruyorlar,' diye fısıldadı Maya. 'Onlar da benimki gibi bir aile.' İçi ısındı, sanki iki yeni arkadaş edinmiş gibiydi.

Dönüş yolunda Maya, Bay Aldi'ye bir sürü soru sordu. 'Valabiler mutlu olur mu? Ya da üzülür mü?' Bay Aldi gülümsedi. 'Olurlar. Aileleri yanlarındayken kendilerini güvende hissederler, yalnız kaldıklarında korkarlar. Bu yüzden onlara nazik davranırız.' Maya başını salladı. 'Yani onlara iyi davranmalıyız,' dedi. 'Çünkü onların da duyguları var.'

O gece Maya çizimlerini mutfak masasına yaydı. Rosie'nin yumuşak gözlerini ve Pip'in sallanan zıplayışlarını hatırladı. 'Diğer çocukların da valabi ailelerini bilmesini istiyorum,' dedi. Annesi ona kâğıt ve pastel boyalar verdi ve Maya yazıp çizmeye başladı. Sayfa sayfa resimli kitabı şekillendi.

Maya, Rosie'nin çimen kemirdiğini, Pip'in kesesinden baktığını ve ailenin sakız ağacının altında dinlendiğini çizdi. Basit sözcükler yazdı: 'Valabiler bebeklerini sever. Birlikte yer ve dinlenirler. Birbirlerini güvende tutarlar.' Tıpkı kendisi gibi sessizce izleyen kıvrıcık saç topuzlu bir kız çizdi. 'Bu benim hikâyem,' dedi gururla.

Ertesi gün Maya bitirdiđi resimli kitabını barınađa getirdi. Bay Aldi'ye gösterdi; o da kırış kırış bir gülümsemeyle her sayfayı okudu. 'Bu harika, Maya,' dedi. 'Herkesin valabilerin de tıpkı bizim gibi aileleri ve duyguları olduđunu görmesini sağladın.' Maya ıřıldadı. 'Diđer ziyaretçilere okuyabilir miyim?' diye sordu.

Maya, Rosie'nin açıklığının yanındaki bir banka oturdu ve kitabını bir grup çocuğa yüksek sesle okudu. Her sayfayı yavaşça çevirip çizimlerini gösterdi. Çocuklar gözleri kocaman açılmış bir hâlde öne eğildiler. 'Valabiler de tıpkı sizin ve benim gibi mutlu ve korkmuş hisseder,' dedi Maya. 'Bu yüzden onlara her zaman nazik ve iyi davranmalıyız.' Çocuklar başlarını sallayıp alkışladılar.

Rosie yakına zıpladı, Pip kesesinden dışarı bakıyordu. Çocuklar sessiz ve hareketsiz kaldılar, saygıyla izlediler. Maya valabi arkadaşlarına gülümsedi. 'Bana öğrettiğiniz için teşekkür ederim,' diye fısıldadı. Bay Aldi ona üzerinde bir valabi olan küçük bir rozet verdi. 'Sen yaban hayatının gerçek bir dostusun,' dedi. Maya'nın ön dişleri eksik gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı.

Eve dönerken Maya resimli kitabına sarıldı. Hayvanları anlamanın onlara sevgi ve saygıyla davranmamıza yardımcı olduğunu biliyordu. Rosie ile Pip'i düşündü; barınaklarında güvende ve mutluydular. 'Yaban hayatını her zaman seveceğim ve koruyacağım,' dedi. Ve öyle de yaptı, her seferinde bir hikâyeyle.